

[Ninn-Hansen.]

nister, og tænker mindre på sin fortid i forbindelse med denne og andre sager af udenrigspolitisk karakter, hvor statsministeren har hævdet et standpunkt, som vi andre ikke har delt.

Jeg er også taknemlig for, at statsministeren ikke videreførte sine udtalelser om sammenligningen mellem arbejderbevægelsen i Danmark og så det, det er resulteret i i Vietnam, og jeg går ud fra, at statsministeren efter at have hørt de forskellige udtalelser fra venstreorienterede partier kan indse, at en sådan sammenligning kan være yderst farlig både for ham selv og for det parti, han repræsenterer, hvis man skal prøve at henvise til noget med den såkaldte befrielsesfront i Vietnam, som man synes har noget at gøre med det, den egentlige arbejderbevægelse har foretaget her i landet.

Så skal jeg blot sige til hr. Knud Jespersen, der rejste spørgsmålet med henvisning til hr. Erhard Jakobsen og mig: er krigen virkelig forbi? Det er rigtigt, at det kan vi ikke svare ja til, når vi kender de kommunistiske bevægelers optræden her i verden. Jeg ville håbe for Thailands befolkning, for Indonesiens og andre, at man kunne leve i fred for krigstruslen med de voldelige midler, som vi ved at kommunistiske bevægelser anvender, men sådan er det jo desværre ikke.

Blot til sidst til hr. Knud Jespersen. Hr. Knud Jespersen kan jo godt sige, at der kun er få mennesker, der har kendt forholdene i Vietnam. Må jeg henvise til en reportage — der er desværre ikke tid til at citere den — som en meget kyndig dansk journalist, Aage Holm Petersen fra Aarhus Stiftstidende, som i øjeblikket er i Vietnam, har skrevet om de ganske overflødige nedskydninger af mennesker, der har fundet sted i de sidste dage rundt omkring i Vietnam, bl. a. i Saigon. Det fremgår meget klart, at man har handlet over for civilbefolkningen på en ganske menneskenedværdigende måde. Reportagen i Aarhus Stiftstidende slutter med ordene:

„Nordvietnameserne har med morterer, artilleri og raketter beskudt landsbyer, distriktsbyer og provinshovedstæder hver eneste dag, siden den nuværende offensiv begyndte den 8. marts.“

Der er ingen grund til at se tilbage i hi-

storien. Menneskekrænkelserne har vi set i den sidste tid i Vietnam udført af dem, der ikke behøvede det, de har ikke ønsket at tage hensyn til beskyttelsen af mennesker.

Gert Petersen (SF):

Der var nogle bemærkninger i det, som hr. Ninn-Hansen var inde på, som får mig til at tænke på endnu en gang, at det var en sort dag i dansk arbejderbevægelses — og jeg mener dermed også i socialdemokratiets — historie, da man sluttede borgfred med de borgerlige partier, med hr. Ninn-Hansens parti, med hr. Hartlings parti, om dansk udenrigspolitik, den dag da man accepterede medlemskabet af NATO, da disse partier accepterede medlemskabet af NATO og dermed sluttede ligesom en slags borgfred om dansk udenrigspolitik. For nu oplever vi, hvordan hr. Ninn-Hansen i kraft af dette krav til det, han kalder den brede alliance om dansk udenrigspolitik, vil påtvinge statsministeren en opfattelse, som helt åbenbart strider mod statsministerens egen opfattelse, og som også strider imod kendsgerningerne. At vi her på udenrigspolitikens område er inde på det, som hr. Poul Dam talte om forleden i denne sal i forbindelse med finanspolitik. At de 89 medlemmer, som hr. Ninn-Hansen henviser til, åbenbart vedtager nu, at 2+2 er 5, og så har statsministeren at rette sig derefter.

Jeg bemærker, at hverken hr. Ninn-Hansen eller andre ordførere fra højre side i salen har kunnet bestride, at det først og fremmest er Thieustyret, som krænkede Parisaftalerne. Man har simpelt hen holdt sig uden for den diskussion. Hvis jeg spørger nogen af de herrer: imødekom Thieuregeringen Parisaftalens paragraf om et nationalt forsoningsråd, om forhandlinger herom? Løslod Thieuregeringen de hundredtusinder af politiske fanger, som man havde siddende? Ja, så får jeg formodentlig ikke noget svar.

Hvis jeg skulle få et svar, så blev disse herrer nødt til at bekræfte, at det forholder sig sådan, som jeg siger, at Van Thieu-regeringen nægtede at gå ind på virkeliggørelse af de politiske betingelser.

Og hvad angår de militære betingelser, er billedet nøjagtig det samme. Som udenrigsministeren selv nævnte her fra talerstolen i januar 1974, da den forhenværende uden-